

Kétszáz éves a Himnusz

A magyar kultúra napját január 22-én ünnepeljük. A Himnusz idén kétszáz éves, míg a magyarság már több mint ezer éves. Február 3-án, pénteken szerencsénk volt, és lehetőség nyílt megismerni ennek a remek műnek a történetét az MMK-ban. Nem száraz irodalmi elemzési pontok és történelmi tények hangzottak el, hanem sokkal inkább az érdekességekre fektette az előadó, Csibri Erika tanárnő a hangsúlyt, amely érdeklődésünk fokozásával bírt. Emellett volt lehetőség megvillogtatni tudásunkat a témakörrel kapcsolatban néhány kérdés erejéig. Én végzősként biztosan beleépítem ezeket a plusz információkat a Kölcsey-tételbe. Az előadónak sikerült megpendíteni a magyarság húrjait.

Megtudtuk, hogy Kölcsey műve előtt több mű, ének jöhetett szóba: eleinte vallásos jellegűek voltak, majd később sajnos az osztrák himnusz is a nemzeti himnusz szerepében tetszelgett. A Rákóczi-induló és a székely himnusz végképp elhintette bennem azokat a magvakat, amelyek örökké a kultúráért fognak kifejlődni.

Ez a kiselőadás túl is mutatott a Himnusz történetén, annak megzenésítésén: hungarikumokról is szó esett, majd beszélgettünk anyanyelvünk sokszínűségéről is, melyhez fogható nincs még egy. Mindig csodálattal döbbenek rá erre a tényre. Amikor szóra nyitom ajkamat – még ha mohón is ragadom meg a szót - , ezt a leggyönyörűbb nyelven tehetem meg.

Amikor az előadó minket, a közönséget kérdezett a magyar kultúráról, nekem a kereszténység és az európaiság jutott eszembe. Magyar kultúra sem kereszténység, sem európai kultúra nélkül nem lenne, és ez talán fordítva is igaz: Magyarország Európa és a keresztény világ védelmezője. Sok időnk volt ezt megtapasztalni, és ez mélyen be is ivódott a hagyományainkba; illetve az értékek képviselőjére kért fel minket. Azt gondolom, hogy ennek méltó emléket állít a magyar romantikának ezen kicsúcsosodása.

Megütötte a fülemet a magyarul álmodni kifejezés, amely végig is rohant a helyiségen, majd helyet is foglalt a fejemben. Nem mellékesen, azóta is az ereimben kering ez az öntudat. Azonnal azonosultam a gondolattal, mert magyar is és álmodó/álmodozó is vagyok. Büszke vagyok ezekre, melyek kölcsönösen feltételezik egymást, mint a magyar és a keresztény kultúra; vagy mint a beszéd és a gondolat.

Ezekben a kulcsszavakban minden benne van, mint cseppben a tenger. Nem csak tényszerűen kell beszélni erről, hanem a belőlük fakadó gondolatok is legalább annyira fontosak. Az előadás mondanivalója talán át is jött mindannyiunk számára: ezt a szellemi magaslest őrizni és becsülni kell, mély tisztelettel az égiek kegyelmére bízni: Regnum Marianum.

